

Sortir de l'armari (o fer-s'hi una casa)

«És obligació de tothom contribuir a aturar la violència contra les persones no cisheteros, perquè així qualsevol podrà expressar qui és sense por de les represàlies»

Hi ha una lloança general de sortir de l'armari, com si fos una decisió personal i una mostra de valentia, que em genera força incomoditat. Explicar a l'entorn o públicament que s'encarna una identitat o una orientació dissident és possible únicament si l'entorn ho permet. No mitjançant lleis que proclamïn la teòrica igualtat entre les persones, sinó mitjançant pràctiques que facin possible viure aquesta igualtat *de debò*. I, em sap greu dir-ho, la societat catalana no en seria un exemple.

Ens agrada pensar que som tan europeus, que som tan moderns, sobretot en comparació amb Espanya, que aquí tothom pot sortir lliurement de l'armari, amb un «voler és poder» de fireta que deixa sobre l'individu «desviat» el pes de gestionar les conseqüències violentes de declarar-se fora de la norma. Traiem importància al dolor que poden suposar els insults, les conyes, els qüestionaments. Ja sento algú que diu «tal o tal altre ha dit que és gai i no ha passat res», com si els comentaris despectius, els insults o la mala sang fossin «res», com si fossin normals i totalment acceptables.

Hi ha casos més greus, és clar. Joves trans que es troben sense sostre perquè les seves famílies els fan fora de casa, pallisses pel carrer, impossibilitat de trobar feina. I, evidentment, milions d'entrebancs administratius amb què no es troba la gent cishetero. Fem veure que no passa res, que som tots tan iguals que no cal proclamar la identitat dissident, quan en realitat vivim en un entorn inhòspit amb la diferència que és, alhora, incapaç de reconèixer la violència que exerceix.

És per tot això que no té sentit animar la gent a sortir de l'armari. Podria ser que quedar-se a l'armari fos l'única manera que tenen de protegir-se de la violència, de conservar la feina, de no posar en risc relacions familiars que necessiten per sobreviure. Abans de sortir de l'armari cal valorar si es compta amb els recursos materials i emocionals que exigirà la situació, i això no sol dependre d'un mateix, sinó de mil condicionants externs.

L'armari no és un lloc on ens haguem ficat nosaltres i d'on tinguem l'obligació de sortir, és una presó que ha construït la societat i és obligació de la societat destruir-la. És obligació de tothom contribuir a aturar la violència contra les persones no cisheteros, perquè només quan s'aturi aquesta violència qualsevol podrà expressar qui és sense por de les represàlies.

Per sort, el que en diem «la societat» és una realitat diversa, plena d'espais que no segueixen les normes, i més enllà de l'armari petit i asfixiant que potser carreguem a la feina o pel carrer, trobem armaris enormes, ben ventilats i plens d'altra gent amb qui compartir experiències, vivències, somnis. Són espais bombolla que ens possibiliten projectar (i crear, ni que sigui en miniatura) la societat que volem.

Les persones que ens podem permetre cridar als quatre vents qui som no ho fem perquè siguem més valentes que les altres. Ho fem perquè tenim entorns familiars, laborals i d'amistats que ens fan costat i podem llançar-nos al buit que hi ha fora d'aquests entorns segurs sabent que, si caiem, hi haurà xarxa. Ho fem amb l'esperança que, igual que ens hem emmirallat en els que han vingut abans, la realitat indiscutible de la nostra existència farà lloc perquè en puguin venir d'altres.

